

Օ Ր Օ Ր

Սուգէ՛, մի՛շտ սուգէ... Յատա՛կը մինչեւ...
 Մինչեւ գաղտնապահ յատա՛կը վըհին...
 Վըհի՛ն բիրեպէ՛ – լի՛ն լեռնապարգեւ,
 Լի՛ն՝ երբեմն հընոց հուր ժայթփման մը հին...:

Սուգէ՛ դեռ, սուգէ՛...: Դա՛րն է հանելու
 Սուրն արֆայական՝ հանգչած անայլայլ,
 Զոր կրտսեր որդին, հրամանին հըլու,
 Նետեց օր մը՝ լոյծ խոռվփին մէջ մըռայլ:

Զուրեքն ու դարեր չե՛ն ժանգոտած գայն,
 Զի ան դարբնւած է երկնակայծակ:
 Զայն մերթ կը սրբէ կընըտող ահուան,
 Լըհամոյն լուսնին մերթ յեսանն արծաթ:

Մշտաբնուն՝ կոթին վըրայ կը վառին
 Յակհնք ու գմբուխտ – աչփեր բո՛ց, դալա՛ր...
 Ան՝ իր ըսպաման միշտ հաւատարիմ՝
 Կ'երագէ՛ անթա՛րթ՝ ձեռքն ազատարար:

Ի՛նչ փոյթ որ շատեր գլխիվայր ինկան,
 Զելան երեսան ա՛լ ո՛չ մէկ ատեն... –
 Սուրն այդ կըրելու արժան է լոկ ա՛ն,
 Որ պիտի կընայ գայն խլել նայեադէն:

Սուգէ՛ միշտ, սուգէ՛...: Յատա՛կը մինչեւ...
 Մինչեւ՝ որ հանես արեւուն դիմաց՝
 Յաղթ մետաղն որմէ նախ մարգարտաձեւ
 Թո՛ղ շիթեր ծորին – երբոր արթննա՛ս...:

ՎԱՀՐԱՄ ԹԱԹՈՒԼ

Փարիզ